



Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. De circumstantiis quibusdam Confeßionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

omnino esse peccatum, per alia signa præter quam voce confiteri: unde ratione magnæ verecundia, aut gravis alicujus difficultatis posset, inquit, confessio scripto Sacerdoti præfenti fieri, vel etiam nutibus, præsertim si Sacerdos interrogando suppleat; tunc enim per illa signa perfectè cognosci poterunt circumstantiæ peccati, quantum ad rectam Sacramenti administrationem requiritur.

SECTIO SECUNDA.

De circumstantiis quibusdam Confessionis.

I. *Utrum confessio sit secreta, non est de necessitate Sacramenti.*

QUÆRES primò: Utrum confessio esse debeat secreta? Ex dictis constat hoc non esse de necessitate Sacramenti, cum olim publicè multi confiterentur, & postea Sacramentalem absolutionem reciperent. Ratio est, quia publica confessio potest esse vera accusatio. Unde Concilium Tridentinum sessione decima-quarta, capite quinto, sine, ait à Christo vetitum non esse, quo minùs quis delicta sua publicè confiteri possit, ubi sermo est de Confessione Sacramentali.

II. *Non videtur quia ad publicam confessionem generatim cogi possit.*

Licet autem possit quis confiteri publicè, non tamen videtur posse ad hoc ab Ecclesiâ, saltem generatim cogi, cum sit res per se difficillima, & vix potest esse valdè necessaria, aut utilis, quam in rem addit Concilium Tridentinum loco proximè citato publicam peccatorum confessionem nec esse divino præcepto mandatum, nec satis consultè humanâ aliquâ lege præcipi posse. In aliquo tamen fortè casu, ut quando delictum est omnino publicum, & scandalosum, inungi hoc posset, cum nihil damni confitenti inde accideret, imo plurimum ad honorem recuperandum conduceret, & aliorum satisfactionem.

III. *Nemo aut per interpretem, aut per literas confiteri tenetur.*

Nemo autem, non solum in Paschate, sed ne quidem in articulo mortis tenetur, aut per literas absenti Sacerdoti datas, aut per interpretem confiteri, ut docet Vasquez quæst. 9. art. primo, dub. tertio, Valentia quæst. 11. puncto primo, & insinuare videtur Layman tract. sexto, capite sexto, num. quinto. Dicunt tamen hi Auctores, si quis in articulo mortis dubitet de verâ contritione, teneri etiam per interpretem confiteri; in hoc enim casu, inquit, tenetur cum famæ jacturâ æternæ salutis prospicere.

IV. *An mendacium in confessione de rebus ad confessionem spectantibus dictum, sit mortale.*

Quæres secundo: Utrum omne mendacium in confessione sit peccatum mortale? Scimus est de iis rebus, quæ ad confessionem spectant, si enim quis in confessione mendacium aliquod dicat de rebus ad confessionem non spectantibus, erit mortale vel veniale secundum materiæ gravitatem. Caietanus universim affirmare videtur omne mendacium in confessione circa res ad confessionem spectantes dictum, esse mortale.

V. *Mendacium quod irritum reddit Sacramentum, semper est mortale.*

Dicendum, si mendacium in confessione dictum sit ejusmodi, ut reddat Sacramentum irritum, esse peccatum mortale, ut si quis neget se commisisse peccatum mortale, quod tamen commisit, & confiteri tenetur; tunc enim si peccaret mortaliter illud retinendo, à fortiori negando. Idem est si quis confiteatur sola duo vel tria venialia quæ non fecit: negare autem se commisisse tale peccatum veniale, modò sufficientem afferat materiam, non est mortale, sicut nec

(de quo præcipuè hic procedit difficultas) accusare se in confessione de aliquo veniali quod non commisit, ut communiter docent Theologi.

Dices primò: Accusare se in confessione de aliquo mortali, quod non commisit, est mortale, ergo & de aliquo veniali. Negatur consequentia: Confitendo enim mortale non commissum decipit Confessarium in re gravi, & necessariâ ad sententiam rectè in hoc judicio ferendam.

Dices secundo: Saltem forma redditur ex parte falsa, cum significet absolvi hominem illum ab omnibus peccatis tunc in confessione dictis. Negatur antecedens: Sensus enim verborum juxta supra dicta solum est, Ego quantum est ex me te absolvo, hoc autem cum veritate stare potest, licet unum vel alterum veniale confiteatur quis, de quo non doleat, vel etiam quod non commisit, modò aliquaverè, & cum debito dolore confiteatur, & sufficientem materiam præbeat Sacramento.

Et eodem modo solvitur id quod objici solet, nempe esse mortale peccatum inter varias hostias triticeas unam hordeaceam consecrationi subijcere: verba enim consecrationis sunt absoluta non conditionata, quod tamen in verbis, quæ in judicio aut donationibus usurpantur, familiare est. Deinde esset periculum per se loquendo ne sumeretur sola illa hostia per modum Sacramenti. Tertio constituit una hostia juxta probabilem sententiam unum per se Sacramentum, saltem physicè loquendo, & consequenter integrum Sacramentum redderetur irritum, sicut si Episcopus verba ordinationis in Sacerdotem supra multos simul pronunciat, quorum unus non esset baptizatus, aut femina, peccaret mortaliter, sicut & faceret persona illa, si se in his circumstantiis ordinandam substitueret, quia nimirum, cum singulis detur diversum Sacramentum, integrum Sacramentum redderetur irritum, at vetò absolutio ab omnibus peccatis, quæ in unâ confessione subjiciuntur clavibus, constituit unicum tantum Sacramentum, sicut & eorum confessio aut dolor. Quemadmodum ergo unum peccatum veniale sine dolore debito aut etiam cum complacentiâ illius, ut docet Coninck disp. sextâ, dub. tertio, num. decimo, inter alia clavibus subijcere non est mortale, modò absit contemptus, sicut nec aliud peccatum veniale in confessione aut alterius Sacramenti susceptione committere, ita nec illud subijcere clavibus quod non commisit.

SECTIO TERTIA.

De integritate Confessionis.

PRIMUM hac in re dubium est, utrum confessio esse debeat integra? Respondetur affirmativè, ut habetur tum in Concilio Lateranensi capite *Omnia utriusque sexus*, tum Tridentino sessione decimâ quartâ, cap. quinto, ubi docet debere homines omnia mortalia peccata, quorum post diligentem sui discussionem conscientiam habent, in confessione recensere: diligens autem discussio censetur, quæ mediocri adhibita diligentia fit, præsertim si speret fore ut interrogationibus à Confessario factis, & ulterioris examinis vicem suppleantibus rectè confiteatur.

Dubitatur

VI. *Quamvis accusare se falso de aliquo mortali sit mortale, non tamen de veniali.*

VII. *Negat peccatum veniale quod quis confiteatur, quod tamen non fecit, reddit formam ex parte falsam.*

VIII. *Quemvis sit mortale unâ hostiam hordeaceam inter alias triticeas consecrationi subijcere, non tamen solum peccatum veniale inter vera confitenti.*

I. *Confessio esse debet integra.*